

Inzake X, wonende te Z, klager,
tegen het Bestuur der Bedrijfsvereniging voor de Bouwnijverheid te Amsterdam,
verweerder,

1. Dagtekening der uitspraak.

20 november 1975.

2. Aanduiding der beslissing waarvan beroep.

6 februari 1975, houdende loonpremievaststelling W.W. over 1970 op beslissing waarvan respectievelijk f 332.220,— en f 6.312,18, over 1971 op respectievelijk f 379.870,— en f 7.597,40 en over 1972 op respectievelijk f 486.080,— en f 9.721,60.

3. Feiten, welke de Raad van Beroep als vaststaande aanneemt.

Klager is als werkgever voor de Werkloosheidswet aangesloten bij verweerder. Over de jaren 1970, 1971 en 1972 ontving hij premienota's. Deze werden later verhoogd op grond, dat de door werknemers, die bij hem hadden gewerkt, voor de berekening van hun ziekingeld opgegeven loonbedragen hoger waren dan de door klager opgegeven lonen. Andere gegevens voor een juiste vaststelling van de premie zouden hebben ontbroken, omdat klager zijn loonadministratie niet goed zou hebben bijgehouden.

Strafvervolging op grond van artikel 18 van de Coördinatiewet heeft niet plaats gehad en verweerder heeft ook geen pogingen gedaan om het daarheen te leiden, dat deze zou worden ingesteld.

4. Voor de onder 3 bedoelde feiten gebezigde bewijsmiddelen.

De gedingstukken en het verhandelde ter openbare terechtzitting van 20 november 1975.

Voorts de gronden der uitspraak wat het rechtspunt aangaat.

De aanwijzingen, gelegen in de opgaven van de werknemers voor de berekening van hun ziekengeld, kunnen hoogstens een zwak vermoeden opleveren voor de stelling, dat de door klager opgegeven lonen te laag zijn. Het omgekeerde (dus dat de ziekengeld opgaven te hoog waren) is uiteraard ook zeer goed mogelijk.

Voor de vaststelling van een bepaald bedrag aan te weinig betaalde premie zijn deze aanwijzingen echter te enenmale onvoldoende. Indien klager, hetgeen hij overigens betwist, de loonadministratie volgens artikel 10 van de Coördinatiewet onvoldoende heeft bijgehouden, heeft zulks ten gevolge dat hij overeenkomstig artikel 18 dier wet kan worden gestraft, echter niet dat hij meer premie -dat trouwens juist door het ontbreken van de vereiste administratie niet zou kunnen worden bepaald- verschuldigd wordt. De Raad merkt nog op, dat de in de stukken uitvoerig beschreven malversaties ten nadele van het Risicofonds Bouwbedrijf in de onderhavige zaak niet relevant zijn.

5. Inhoud der uitspraak.

Verklaart het beroep gegrond.

Vernietigt de bestreden beslissing.

Afschrift verzonden op: 27 NOV. 1975

Typ: AV. Coll: